

Épp utazom. Dolgom van. A buszvezetőre bízom magam, az a dolga hogy elvigyen oda, ahova érkez-nem kell, egészségben, épségben.

„Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt elküldte!”

Lélegzem, oxigént szívok be. Milyen magától értetődő, automatikus, szinte észre sem veszem. Vajon az itt és most jelen lévő oxigénmolekula hol járhatott már eddigi földi szolgálata óta? Tengerek felszí-nén, felhők sűrűjében, földi lények tüdejében, vérkeringésében. De lehetett már háborúban, szegény-ségben, betegségben. Vagy valami alá szorulva akár évezredekig! Neki mindegy, a feladata nem változik. Teszi a dolgát sok eonok óta újra, meg újra. Nem döntheti el, hol lehet. Most itt van a tudóm-ben és rá gondolok, és köszönetet mondok érte. Talán teremtődése óta most először gondol rá valaki az emberek közül.

Világunk, mint a sivatag homokjainak egyike, tű a szénakazlak szénakazlában, és mégis: az Úr elér-kezettnek látta az időt, hogy fia célt adjon, vigaszt, tudást, és szolgálatot, ahol megmosódik szem, fül, szív, lélek, test, hogy tüdejébe fogadjon, vérkeringésében forgasson! Mert bár valami alá szorult szellemünk, de a Teremtő most csak ránk gondol.

Most vezetem a buszt, viszem az embereket ahova kell, nem én döntöm el hova menjenek.

Sokuk nem is tudja, hogy utazik, mások már érettek a vezetésre, megint mások a tájat szemlélik, utazni jó! Sokakat én viszek, de ha nekem kell menni, akkor én is egy másik buszra szállok, egy olyanra, ami tovább megy, mint az enyém, a sofőr pedig jobban ismeri azt az utat és én rábízom magam, mint az oxigénmolekula, mindig ott van, ahol lennie kell. Végzi a dolgát.

„Bizony, bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.”

Ez azért nagyon jó hír!

Terenyei Rosenberg Imre, Adony